

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.921 van 25 januari 2002
in de zaak A. 108.529/VII-24.274.**

In zake : Herman DE GOLS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAAN-
DEREN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Herman DE GOLS op 6 augustus 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 31 mei 2001 inzake het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 8 januari 2001, waarmee aan verzoeker de milieuvergunning wordt geweigerd voor het veranderen van een hondenfokkerij, gelegen aan de Zwaneveldweg 2 te 9310 Aalst;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoeker en van bestuurssecretaris C. HUYSENTRUYT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker exploiteert een hondenfokkerij in Aalst.

Bij de inwerkingtreding van Vlarem I wordt het houden van meer dan tien volwassen honden vergunningsplichtig.

Op 22 juni 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunning voor het exploiteren van de inrichting, onder meer het houden van vijftig honden en de bereiding van diervoeding, voor een termijn van één jaar. Na beroep van de Administratie Gezondheidszorg - Gezondheidsinspectie neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 22 oktober 1992 de volgende beslissing :

“(…)

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen is in een landschappelijk waardevol gebied; dat het exploiteren van deze inrichting die noch een agrarische, noch een para-agrarische (grondgebonden) activiteit is, strijdig is met deze bestemming; dat het College van Burgemeester en Schepenen van Aalst d.d. 01/10/1992 de bouwvergunning voor het optrekken van de loods als onderdak voor de honden weigerde; dat de thans gebruikte wederrechtelijk opgetrokken gebouwen onesthetisch zijn door het gebruik van allerlei materialen en als dusdanig stedenbouwkundig onverenigbaar zijn met de omgeving;

Overwegende (...) dat het houden van 50 volwassen honden pas vanaf de inwerkingtreding van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (rubriek 9.9.2.) vergunningsplichtig is geworden; dat deze inrichting in aanmerking komt voor het verkrijgen van de milieuvergunning bij wijze van aktename; dat de Bestendige Deputatie als beroepsinstantie op grond van artikel 38, par. 2 dient akte te nemen, maar vrij de vergunningstermijn van dergelijke aktename bepaalt; dat in casu, gelet op hogervermelde onverenigbaarheid, een zeer korte vergunningstermijn aangewezen is; (...)

(...)

(...) wordt de milieuvergunning geweigerd om (...) een werkplaats voor de bereiding van diervoedsel van dierlijke oorsprong met vleesbewerkingsmachines (gezaamenlijk vermogen 9,6 kW), 3 diepvriezers (2 x 2,9 kW, 5,5 kW) en de opslag van 10 ton vleesproducten te exploiteren. De milieuvergunning voor het houden van 50 volwassen honden wordt verleend bij wijze van aktename. De milieuvergunning voor de opslag van 3.000 liter mazout in een bovengrondse houder en het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolering wordt verleend.

Deze milieuvergunning wordt verleend tot de vervaldag opgenomen in hogervermeld besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Aalst (namelijk tot 22/06/1993) (...)

Deze beslissing wordt niet aangevochten.

Er volgt een reeks vergunningsaanvragen. Vijf maal wordt een milieuvergunningsaanvraag geweigerd. Ook inzake stedenbouwkundige vergunningen wordt een geschiedenis opgebouwd. Recent, bij arrest nr. 93.976 van 14 maart 2001, werd de tenuitvoerlegging geschorst van een bouwvergunning waarbij onder meer een eerdere bouwovertreding betreffende het gebouw waarin de honden worden gehouden werd geregulariseerd.

De vergunningsaanvraag die aanleiding zal geven tot de bestreden beslissing wordt ingediend op 8 september 2000, en ontvankelijk en volledig verklaard op 18 september 2000. Gevraagd wordt een milieuvergunning voor het houden van honderd volwassen honden, het lozen van huishoudelijk afvalwater, en de opslag van 3.000 liter mazout. Op het aanvraagformulier is aangeduid dat het een vraag voor een nieuwe inrichting betreft.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 26 bezwaarschriften ingediend (waarvan 25 identieke). Op 8 januari 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen de vergunning.

Verzoeker tekent administratief beroep aan.

De afdeling milieuvergunningen, de gezondheidsinspectie en de provinciale milieudeskundige adviseren ongunstig. De afdeling ROHM en de Vlaamse Milieumaatschappij adviseren gunstig. De provinciale milieuvergunningscommissie tenslotte adviseert ongunstig.

Op 31 mei 2001 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker aanvoert wat volgt :

“Verzoekende partij is hondenkweker van beroep. Dit maakt zijn hoofdactiviteit uit. Hij beschikt voor de uitbating van zijn hondenkwekerij over een milieuvergunning bij wijze van aktename (zie eerste middel). Het bestreden besluit beoordeelt de aanvraag alsof er helemaal geen vergunning is en houdt dan ook de dreiging in dat ook de bestaande vergunde activiteiten worden stopgezet.

Eerder baatte verzoekende partij aldaar eveneens een inrichting voor de productie van diervoeding uit. Deze activiteit is overgenomen door de bvba DEGOMEAT.

Met de stopzetting van de hondenkweek zal verzoekende partij (zonder) inkomen vallen. De levensstandaard van verzoekende partij en zijn gezin zal een aanzienlijke vermindering ondergaan. Een en ander weegt des te zwaarder op verzoeker en zijn gezin omdat de uitbating in persoonlijke naam gebeurt en niet in vennootschap.

Daar komt nog bij dat hij in 1999 begonnen is met een nieuw kweekprogramma, dat pas na vier jaar inkomsten zal kunnen genereren die op afdoende wijze de kosten kunnen dekken. Indien verzoekende partij nu met zijn kweekprogramma moet stoppen, zal hij de honden met verlies moeten verkopen.

Verzoeker zal ook zijn cliënteel verliezen.

Het ernstig nadeel is in casu niet aan hemzelf te wijten, vermits hij wel degelijk beschikt over een vergunning.

Het ernstig nadeel is moeilijk te herstellen door een vernietiging van het bestreden besluit. Ten eerste zal de stopzetting van activiteit de dreiging van onvermogen met zich meebrengen. Ook vermindert de levensstandaard en de sociale situatie van verzoekende partij zodanig dat het toegebrachte nadeel in de periode tussen de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit en de vernietiging en de eventuele daaropvolgende vergoeding voor de geleden schade, niet meer geldelijk te schatten valt”;

dat verzoeker in het eerste middel op grond van volgende argumentatie betoogt dat hij over een lopende vergunning beschikt voor het houden van honderd honden : het houden van honden is pas vergunningsplichtig geworden bij de inwerkingtreding van Vlarem I; verzoeker heeft melding gedaan bij toepassing van de artikelen 38 en 74 van Vlarem I; de bestendige deputatie heeft op 22 oktober 1992 akte verleend; de deputatie stelde ten onrechte in haar besluit van 22 oktober 1992 dat zij vrij is de vergunningstermijn van de aktename te bepalen; “(...) de toenmalige bepaling van artikel 38, §2, van Vlarem (is) duidelijk (...) en (laat) geen vrije termijnbepaling toe (...)” aangezien daarin gesteld wordt : “deze uitspraak gebeurt bij aktename, geldend als vergunning voor een termijn van 20 jaar”; artikel 159 van de Grondwet verbiedt derhalve rekening te houden met de onwettige termijnbeperking; de bestendige deputatie oordeelde aldus ten onrechte dat de termijn van de vergunning bij wege van aktename reeds was verstreken;

Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet gelden wat volgt :

“Verweerster stelt vast dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel bijna uitsluitend gesteund is op financiële overwegingen. De Raad van State heeft meermaals beslist dat een louter financieel verlies niet kan beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bedoeld in artikel 17, § 2 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Verder wijst zij erop dat verzoeker in 1999 gestart is met een nieuw kweekprogramma, niettegenstaande het college van burgemeester en schepenen van Aalst na het verstrijken van de termijn van akteneming van de hondenken- nel op 22 juni 1993 elke nieuwe milieuvergunningsaanvraag met betrekking tot deze inrichting heeft afgewezen. De voorliggende vergunningsaanvraag werd pas op 8 februari 2000 ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker een risico heeft genomen door te investeren in een activiteit waarvoor hij pas na de opstart een milieuvergunning heeft aangevraagd. Het (financieel) nadeel waarover hij zich thans beklaagt heeft hij dan ook volledig aan zichzelf te wijten.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voorhanden”;

Overwegende dat uit het feitenrelaas blijkt dat voor wat betreft het houden van honden de enige milieuvergunning waarover verzoeker beschikte de vergunning is door de bestendige deputatie verleend op 22 oktober 1992; dat die milieuvergunning werd verleend voor een periode van één jaar, namelijk tot 22 juni 1993; dat die beslissing niet werd bestreden en derhalve definitief is geworden; dat, daarenboven, wordt vastgesteld dat in het eerste middel verzoeker zich er uitsluitend over beklaagt dat de vergunning verleend bij aktename slechts voor een termijn van één jaar in plaats van voor twintig jaar werd verleend en dat hij enkel de naar zijn oordeel onwettige termijnbeperking buiten toepassing wenst te laten; dat verzoeker daarbij voorbijgaat aan het feit dat de bestendige deputatie van oordeel was dat de inrichting strijdig was met de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied, maar desalniettemin de vergunning voor één jaar toestond omdat de inrichting reeds werd geëxploiteerd vóór ze vergunningsplichtig werd en dat alzo aan verzoeker de kans werd gegeven te herlocaliseren; dat aldus de beperkte vergunningstermijn niet opsplitsbaar kan worden geacht van de andere bestanddelen van het besluit van 22 oktober 1992, zodat zelfs in de hypothese van verzoeker dat die beslissing niet definitief zou zijn geworden -hypothese waarmee de Raad van State prima facie niet kan instemmen- dit besluit alsdan in zijn geheel buiten toepassing zou moeten worden gelaten en verzoeker dus ook vanuit dat oogpunt niet zou kunnen worden geacht over een milieuvergunning voor het houden van vijftig honden te beschikken;

Overwegende dat na het verstrijken van de vergunningstermijn op 22 juni 1993, verzoeker nog herhaaldelijk een milieuvergunning voor de betrokken inrichting heeft gevraagd die hem steeds werd geweigerd; dat verzoeker die weigeringsbeslissing nooit met een annulatieberoep heeft bestreden;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker sedert 22 juni 1993 niet meer over een milieuvergunning beschikte; dat blijkt dat verzoeker desalniettemin de hondenkwekerij steeds verder heeft geëxploiteerd en zelfs in 1999 nog heeft geïnvesteerd in een nieuw kweekprogramma; dat het door verzoeker ingeroepen nadeel voortvloeit uit het mogelijk moeten stopzetten van een onwettige situatie; dat de figuur van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement niet is ingesteld om een verzoekende partij toe te laten onwettige feitelijke toestanden te bestendigen in afwachting van een uitspraak ten gronde;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 11, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig januari tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier,

De griffier,

De Voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.